

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Faisala Husseiniho a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **T. M.**, zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Mikulou, Chrastěšovská 1166, Vizovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2021, čj. KUZL 63159/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2024, čj. 31 A 130/2021-79,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Popis věci

[1] Městský úřad Otrokovice, odbor stavebního úřadu, rozhodnutím ze dne 9. 8. 2021 zastavil společné územní a stavební řízení pro stavbu „Novostavba rodinného domu T.“ na pozemku parc. č. XA, XB v katastrálním území T. n. M. z důvodu, že žalobce na výzvu stavebního úřadu nedoložil podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný zamítl odvolání žalobce. Žalobce se poté neúspěšně bránil správní žalobou u Krajského soudu v Brně.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zásadami správního řízení a zabýval se všemi námitkami vznesenými v odvolání.

II. Shrnutí podstaty kasační stížnosti a vyjádření účastníků řízení

[3] Žalobce (*stěžovatel*) napadl rozsudek krajského soudu obsáhlou kasační stížností, ve které polemizuje převážně s postupy správních orgánů.

[4] Stěžovatel má formulace krajského soudu za alibistické. Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal dostatečným způsobem se všemi vadami správního rozhodnutí. Namítá, že je po něm požadována naprostá preciznost, zatímco po žalovaném nikoliv. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že by správní rozhodnutí bylo přezkoumatelné, a má za to, že žalovaný měl reagovat na každou jeho námitku. Nadto stěžovatel dodává, že rozhodnutí žalovaného je naprosto nepřehledné, bez čísel stran, bez odstavců, bez jakýchkoliv formálních náležitostí. Sám krajský soud se v napadeném rozsudku zmiňuje o stranách, které ale neexistují – stěžovatel i soud si je museli odpočítávat, což silně kontrastuje s požadavky stavebního úřadu a žalovaného na precizní práci stěžovatele.

[5] Stěžovatel opakovaně namítá, že výzvy stavebního úřadu byly vůči němu šikanózní a nezákonné. Stavební úřad po něm požadoval opětovné doplnění žádosti nezákonně. Stěžovatel má za to, že správní orgán měl již v první výzvě uvést vše, co požaduje doplnit. Je toho názoru, že doložil vše, jak měl, a stavební úřad pochybil, pokud nereagoval na jeho připomínky, námitky a požadavky.

[6] Stěžovatel zdůraznil, že podal svou žádost včetně příloh dne 8. 2. 2021 a poprvé bylo řízení přerušeno v souvislosti s výzvou k doplnění žádosti do 31. 5. 2021. Dne 10. 6. 2021 vydal stavební úřad další výzvu a zároveň přerušil řízení do 30. 7. 2021. Dne 9. 8. 2021 pak stavební úřad rozhodl o zastavení řízení. Soud však vůbec nezmiňuje, že první výzva k doplnění žádosti měla termín k doplnění žádosti do 31. 3. 2021, tedy o celých 60 dnů kratší dobu než doba přerušení řízení. Stěžovatel v této lhůtě svoji žádost doplnil (dne 30. 3. 2021) a vyzval stavební úřad k pokračování v řízení. Soud dále vůbec nezmiňuje, že první výzvu doplnila druhá výzva a byl u ní upraven termín k doložení požadované dokumentace do 31. 5. 2021, čímž se dorovnal onen 60denní nesoulad mezi lhůtou k doplnění dokladů a přerušením řízení. Tuto druhou doplňující výzvu však už žádné usnesení o přerušení řízení neprovázelo. Přitom bylo náhle požadováno enormní množství věcí, které měly evidentně stěžovatele zahltit, a především šikanovat, neboť si dovolil dne 3. 3. 2021 stavební úřad kritizovat. Pokud přičteme čas nečinnosti stavebního úřadu, dostáváme se na délku trvání řízení mimo jeho přerušení na 120 dnů. Stěžovatel má za to, že má právo kritizovat nepřiměřeně dlouhou dobu trvání řízení před stavebním úřadem, který tvrdí, že se jednalo o mimořádně složitý případ. Na druhou stranu žalovaný rozhodl v pouhých 11 dnech (z toho 6 pracovních) účelově.

[7] Žalovaný odkázal na své správní rozhodnutí a navrhl, aby NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Právní hodnocení

[8] Kasační stížnost *není důvodná*.

[9] Předně je nutno zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. NSS je tak až na výjimky uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto obsah kasačních námitek a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Kasační stížnost je přitom opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační

stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[10] NSS nepřehlédl, že námitky, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, jsou jen jinými slovy opětovně vznesené žalobní námitky, resp. jde o námitky, které směřují jen proti rozhodnutím a postupu správních orgánů. Stěžovatel v podané kasační stížnosti opomněl postavit vlastní konkurující argumentaci proti závěrům krajského soudu, pouze opakovaně vyjadřuje nesouhlas s rozsudkem krajského soudu. Zbylé námitky jen rozvíjí žalobní argumentaci. Tyto stěžovatelovy námitky však směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel již obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Částmi kasační stížnosti, které pouze opakují žalobní argumentaci směřující proti správním rozhodnutím a nijak nereflektují závěry vyjádřené krajským soudem v napadeném rozsudku, se proto NSS z důvodu jejich nepřípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) nemůže zabývat.

[11] S ohledem na právě uvedené se tedy NSS omezil při posouzení stížnostních námitek v nynější věci jenom na výtku týkající se nesprávného posouzení zákonnosti výzev stavebního úřadu. Stěžovatel pak uvádí, že se krajský soud nedostatečně vypořádal „se všemi vadami a nejasnostmi napadeného rozhodnutí“, což NSS chápe jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v nedostatečném vypořádání všech žalobních námitek.

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je vadou tak závažnou, že se jí NSS musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá. Pokud by totiž uvedený nedostatek napadený rozsudek vykazoval, bylo by to zjevně překážkou jeho přezkumu z dalších důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

[13] Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jak se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52), nebo v nichž soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19).

[14] Stěžovatel, jak výše uvedeno, v kasační stížnosti konkrétně neuvádí, které jeho žalobní námitky zůstaly bez odezvy, jen obecně uvádí, že se krajský soud dostatečným způsobem nevypořádal se všemi namítanými nejasnostmi správního rozhodnutí. Nejen pro tuto obecnost, ale i pro její neopodstatněnost NSS této stížnostní námitce přisvědčit nemůže a má za to, že krajský soud výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost napadeného rozsudku dostál.

[15] Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně posoudil. Odůvodnění rozsudku obsahuje úvahy, kterými byl soud veden při hodnocení zjištěného skutkového

stavu i při výkladu právních předpisů. Současně se krajský soud vypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami a srozumitelně vysvětlil, proč je neshledal důvodnými.

[16] Konkrétně NSS uvádí, že krajský soud přezkoumal obsah výzev (viz body 21, 25 až 29 napadeného rozsudku) a správně zdůraznil, že obsah výzev k doplnění žádosti není předmětem věcného přezkumu. Vyslovil se k namítanému nezákonnému postupu stavebního úřadu (zejména body 20, 31 a body 40 až 48 napadeného rozsudku), rychlosti řízení (bod 37 napadeného rozsudku) i namítanému šikanóznímu postupu (bod 39 napadeného rozsudku).

[17] NSS připomíná, že nesouhlas stěžovatele s odůvodněním napadeného rozsudku nezakládá jeho nepřezkoumatelnost. Ostatně NSS dovodil již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Právě tak tomu bylo i v nynějším případě.

[18] NSS souhlasí, že stavební úřad mohl na nedostatky žádosti upozornit v jediné výzvě, avšak zaslání více výzev nezakládá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. V řízení o žádosti leží primární břemeno tvrzení a důkazní na žadateli, nikoliv na správním orgánu (viz například rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017-36). Řízení o žádosti je ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy především v zájmu účastníka, aby správnímu orgánu doložil nejen požadované dokumenty a náležitosti, ale také aby správnímu orgánu sdělil (tvrdil) všechny skutečnosti potřebné k posouzení jeho žádosti. Je tedy zcela namístě požadavek na „preciznost“ podání ze strany žadatele (stěžovatele). Nejde však o projev jakékoliv libovůle správního orgánu nebo šikanózního chování, ale prostý projev povahy tohoto druhu řízení.

[19] Krajský soud mimo jiné správně vysvětluje, že nedodržení struktury rozhodnutí nemůže být v žádném případě důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Ale hlavně, krajský soud správně odkázal na pochybení ve stavební dokumentaci, k jejichž nápravě byl stěžovatel výzvami stavebního úřadu vyzván, avšak marně (body 25 až 29 napadeného rozsudku). Jak je uvedeno výše, je povinností stěžovatele doložit k žádosti všechny potřebné podklady, aby mohlo být žádosti vyhověno. To však stěžovatel ani na výzvu stavebního úřadu neučinil, proto nezbylo nic jiného než řízení zastavit.

[20] Vzhledem k tomu, že NSS neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a současně nedovodil ani jeho nesrozumitelnost či jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[21] Krajský soud se řádně zabýval obsahem výzev k odstranění vad žádosti i následným rozhodnutím o zastavení řízení (z důvodu nedoplnění žádosti na výzvu) a správně dospěl k závěru, že rozhodnutí nevykazují podstatné vady vedoucí k vyslovení jejich nezákonnosti. Ostatně argumentace stěžovatele je v zásadě pouhým nesouhlasem se závěry krajského soudu bez bližší (právní) konkretizace, v čem by mělo spočívat nesprávné právní posouzení věci krajským soudem (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] NSS tedy neshledal důvodnou žádnou kasační námitku, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

[23] O nákladech řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu